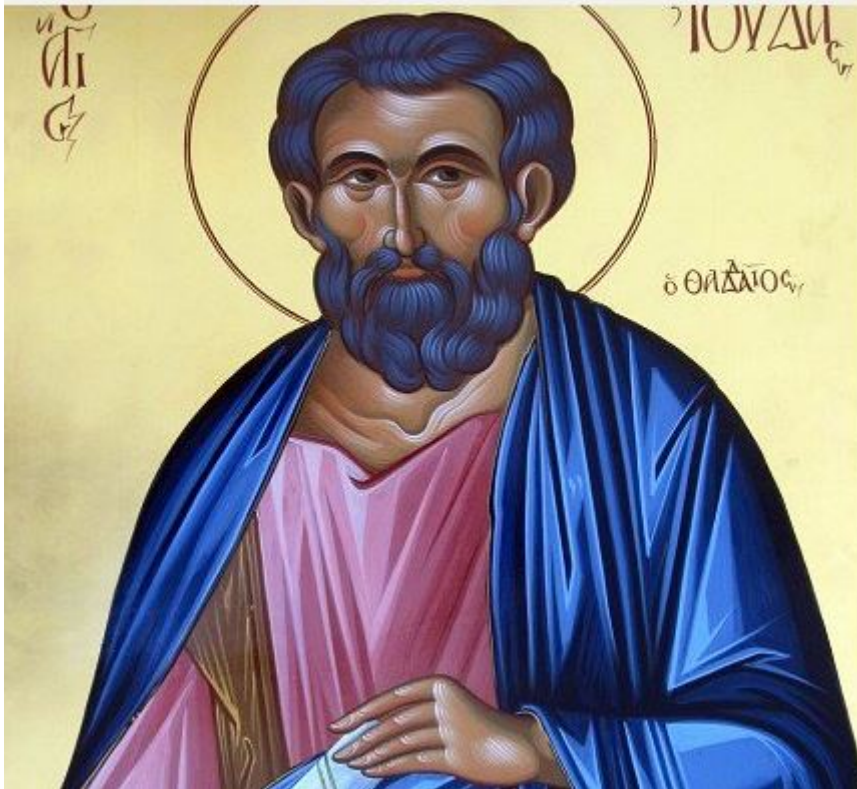

Ο Άγιος Απόστολος Ιούδας ο Θαδδαίος

/ [Βίοι Αγίων](#)

Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης

Αυτός ήταν από τους Δώδεκα Αποστόλους και στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, (κεφ. 6,16), παρόμοια και στις Πράξεις (κεφ. 1,13), ονομάζεται Ιούδας Ιακώβου, δηλαδή αδελφός του Ιακώβου του αδελφοθέου. Στο κατά Ματθαίον όμως Ευαγγέλιο, ονομάζεται Θαδδαίος και Λευαίος, (κεφ. 10,3) ο οποίος έγραψε και την Καθολική Επιστολή, την φωτιστική εκείνη και δογματική σε όλους τους Χριστιανούς, που πίστεψαν.

Ήταν δε κατά σάρκα αδελφός νομιζόμενος του Κυρίου, διότι ή-ταν υιός του Μνήστορα Ιωσήφ, σύμφωνα με τον Επιφάνιο (Αιρέσ. οη΄) και υπηρέτης του φρικτού Μυ-στηρίου της υπέρλογης ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου. Αυτός λοιπόν αφού στάλθηκε στον κό-σμο από τον ίδιο τον Χριστό, ως αδελφός αυτού και μυσταγωγός και ως άνθρακας, που άναψε με τις λαμπρότητές του κάθε πλάνη κατάφλεξε και φώτισε αυτούς, που ήταν σκοτισμένοι. Διότι αυτός, σέρνοντας τον ζυγό του Σωτήρα και ανοίγοντας τον αύλακα και σπέρνοντας τον σπόρο της ευσέβειας στην οικουμένη, αύξησε τον καρπό και, αφού στήριξε πολλούς στην αληθινή πίστη, τους έπεισε να περιπαίζουν και να περιγελούν τα των Ελλήνων είδωλα. Επειδή λοιπόν εκείνοι, που λάτρευαν τους ψεύτικους θεούς, δεν μπορούσαν να θεραπεύσουν τις ανίατες ασθένειες, γι' αυτό κατέφευγαν στον Ά-γιο αυτόν Απόστολο και έτσι δέχονταν διπλή την θεραπεία, δηλαδή σώματος και ψυχής. Διότι η θεραπεία των ασθενειών του σώματος γινόταν οδηγός στους άπιστους προς την πίστη του Χριστού.

Πηγαίνοντας λοιπόν ο θείος αυτός Ιούδας στην Μεσοποταμία και στα εκεί

πλησιόχωρα μέρη, κήρυξε το Ευαγγέλιο του Χριστού και φώτισε τα έθνη που βρίσκονταν εκεί. Πήγε και στην πόλη Έδεσσα και προς τον τοπάρχη Αύγαρο, τον οποίο θεράπευσε από την λέπρα (εάν αυτός, δηλαδή, υποτεθεί, ότι είναι ο Θαδδαίος). Στην συνέχεια πήγε στην πόλη Αραρά και εκεί αφού κρεμάσθηκε από τους άπιστους και με βέλη αφού κτυπήθηκε, παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Θεού και έλαβε από αυτόν τον του μαρτυρίου αμαράντινο στέφανο.

(Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής τ. Ε΄, έκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ.299-300)